

Arrest

nr. 227 351 van 10 oktober 2019
in de zaak RvV X VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WOLSEY
Verbindingstraat 27
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 26 juli 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 juli 2017 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DETHIER, die loco advocaat J. WOLSEY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, geboren te Naher Al Bared op 1 januari 1994.

1.2. Hij diende op 10 januari 2017 een verzoek om internationale bescherming in. Aangezien uit het Eurodac-verslag bleek dat zijn vingerafdrukken reeds werden genomen in Italië, werd op 26 januari 2017 een terugnameverzoek gericht aan de Italiaanse autoriteiten in toepassing van de Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om

internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin III-verordening).

Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 25(1) van Verordening 604/20130 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 25(2) van Verordening 604/2013 op 26 maart 2017 de verantwoordelijke lidstaat werd.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 5 mei 2017 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Hiertegen diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die in een beschikking van 17 oktober 2017 vaststelde dat verzoeker niet was overgedragen binnen de niet-verlengde overdrachtstermijn van zes maanden en de Belgische overheid op grond van artikel 29.2 van de Dublin III-verordening bevoegd was geworden voor het behandelen van de asielaanvraag, waarna het beroep werd verworpen bij arrest nr. 195 934 van 30 november 2017 omdat geen van de partijen hadden gevraagd om te worden gehoord na de kennisgeving van de bedoelde beschikking en zij overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet werden geacht in te stemmen met de in de beschikking opgenomen grond.

1.3. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 20 juli 2017 een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13^{septies}). Tegen deze beslissing werd een beroep ingediend, dat gekend is onder rolnummer 207.988.

1.4. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op dezelfde datum eveneens een beslissing houdende het opleggen van een inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker werd betekend.

“Aan de heer, die verklaart te heten:

*Naam: L.
voornaam : M.Y.H.
geboortedatum: 01.01.1994
geboorteplaats : N.A.B.
nationaliteit: van Palestijnse oorsprong (niet-erkend)*

In voorkomend geval, ALIAS: L. M.

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen^, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. De beslissing tot verwijdering van 20/07/2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (rechtstreeks afgeleverd op 05/05/2017)

Betrokkene diende op 10/01/2017 een asielaanvraag in. DVZ verwierp deze aanvraag op 05/05/2017 met een weigering van verblijf. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 10 dagen (bijlage 26 quater) werd rechtstreeks betekend aan betrokkene. Betrokkene heeft vervolgens een beroep bij de RW ingediend. Op 03/06/2017 diende betrokkene een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep is niet-schorsend.

Op 13/02/2017 kreeg België een dublinakkoord van Italië. Gevolgd dooreen doorlaatbewijs bijlage '10 bis'.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene woont samen met zijn neef: L. R. K. H. Het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats volstaat niet om een gezinssituatie, zoals bepaald in artikel 8 EVRM, te scheppen. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. Aangezien zijn neef ook illegaal in het land verblijft kan betrokkene niet voorhouden van hen gescheiden te worden. Hij verblijft net als betrokkene illegaal in het Rijk en heeft dus geen verblijfsrecht. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In het land van herkomst kunnen zij samen een nieuwe toekomst opbouwen.

De neven zullen België moeten verlaten. Deze beslissing betekent dan ook geen schending van artikel 8 EVRM.

Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.”

1.5. Op 23 oktober 2017 vertrok verzoeker vrijwillig naar Libanon. In een beschikking van 8 oktober 2018 stelde de Raad vast dat het beroep om die reden zonder voorwerp was. Bij arrest nr. nr. 212 961 van 27 november 2018 werd het beroep verworpen omdat geen van de partijen hadden gevraagd om te worden gehoord na de kennisgeving van de bedoelde beschikking en zij overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet werden geacht in te stemmen met de in de beschikking opgenomen grond.

1.6. Het blijkt niet dat verzoeker sedert zijn terugkeer enige poging heeft ondernomen om het inreisverbod te laten opheffen of opschorten.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel is afgeleid uit de schending van :

- “Artikelen 3, 6 en 13 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden,
- Artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie,
- Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de administratieve beslissingen,
- Artikelen 74/11, §1, tweede lid, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en het verwijderen van de vreemdelingen,
- Beginsel van behoorlijk bestuur, waaronder, het rechtsmatige vertrouwensbeginsel, het beginsel van redelijkheid en het beginsel van zorgvuldigheid.”

Het middel wordt uiteengezet als volgt:

“Artikel 7 van de vreemdelingenwet kan geen wettelijke basis vormen voor de bestreden beslissing.

1. *De inreisverbod berust op artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° en 2° van de wet van 15 december 1980. Uit de motivering van de beslissing blijkt dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

2. *Artikel 74/11 van de wet van 15/12/1980 stelt :*

« De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...) »

3. Deze bepaling werd hervormd door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17/02/2012, 2de editie). Deze wet voorziet in de gedeeltelijke omzetting van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (zie artikel 1 van de wet van 19 januari 2012).

Deze richtlijn is van toepassing op illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende onderdanen van derde landen (zie artikel 2 van de richtlijn 2008/115).

Deze richtlijn definieert, in artikel 3 de notie terugkeer als :

« het proces waarbij een onderdaan van een derde land, vrijwillig gevolg gevend aan een terugkeerverplichting of gedwongen, terugkeert naar: zijn land van herkomst, of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of andere regelingen, of een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan van een derde land besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt toegelaten; »

Een overdracht naar Italië op basis van de Dublin Verordening valt niet onder het toepassingsgebied van deze bepalingen : Italië is niet het land van herkomst van verzoeker. Italië is ook geen derde land maar een lid van de Europese Unie en verzoeker besluit er niet vrijwillig terug te keren.

Italië kan ook niet worden beschouwd als een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten. Deze akkoorden zijn akkoorden die zijn afgesloten tussen de Europese unie of lidstaten van de Europese Unie en derde landen om de uitwijzing van personen te vergemakkelijken. De Dublinverordening valt hier niet onder.

De 9de overweging van de richtlijn 2008/115 stelt :

« Overeenkomstig Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, mag een onderdaan van een derde land die in een lidstaat asiel heeft aangevraagd niet worden beschouwd als iemand die illegaal op het grondgebied van die lidstaat verblijft, totdat het afwijzende besluit inzake het verzoek respectievelijk het besluit waarbij het verblijfsrecht van de betrokkene wordt beëindigd, in werking is getreden. »

4. De Richtlijn 2005/85/EG werd vervangen door de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming.

De 12de overweging van de Dublin Verordening stelt :

"Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming moet van toepassing zijn naast en onverminderd de bepalingen betreffende de bij deze verordening geregementeerde procedurele vrijwaringen, behoudens de beperkingen betreffende de toepassing van die richtlijn."

In het arrest Kadzoev van 30 november 2009 in de zaak C-357/09 heeft het hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ) beslist dat:

« 44 Artikel 18, lid 1, van richtlijn 2005/85 bepaalt dat de lidstaten een persoon niet in bewaring mogen houden uitsluitend omdat hij een asielzoeker is, en lid 2 van dat artikel voorziet erin dat indien een asielzoeker in bewaring wordt gehouden, de lidstaten ervoor zorgen dat snelle toetsing door een rechterlijke instantie mogelijk is.

45 De bewaring met het oog op verwijdering die in richtlijn 2008/115 wordt geregeld en de bewaring van een asielzoeker die met name krachtens de richtlijnen 2003/9 en 2005/85 en de toepasselijke nationale bepalingen wordt gelast, vallen dus onder afzonderlijke rechtsregelingen. »

Hieruit blijkt heel duidelijk dat de situatie van vreemdelingen in illegaal verblijf en de situatie van vreemdelingen die naar een andere lidstaat moeten gaan op basis van de Dublin Verordening onder afzonderlijke rechtsregelingen vallen, dit met toepassing per analogie van de redenering van het HvJ in haar hoger geciteerde arrest Kadzoev.

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, die een omzetting is van de richtlijn 2008/115 kan dus niet worden toegepast op verzoeker en vormt geen pertinente wettelijke basis om aan verzoeker een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten af te geven met een inreisverbod. Om die reden is het enig middel gegrond.”

2.2. De verwerende partij repliceert in haar nota als volgt:

“De kritiek van de verzoekende partij mist feitelijke grondslag en kan derhalve niet worden aangenomen. Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht heeft geoordeeld dat aan de verzoekende partij een beslissing houdende inreisverbod (bijlage 13sexies) diende te worden betekend.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie stelde terecht vast dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan een eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten.

De verzoekende partij ontkent dit niet.

Verweerder benadrukt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in dit geval verplicht is om een inreisverbod op te leggen.

Zie in die zin:

“Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Artikel 11 van deze richtlijn legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen.

Al gaat het in twee gevallen om een verplichting tot het opleggen van een inreisverbod, dit neemt niet weg dat een afzonderlijke beslissing voor het opleggen van een inreisverbod moet worden genomen.” (R.v.V. nr. 123.427 dd. 30.04.2014)

In antwoord op de concrete kritiek van de verzoekende partij, laat verweerder gelden dat de verzoekende partij op 08.06.2017 verklaarde dat zij vrijwillig wenste terug te keren naar Libanon.

Bovendien werd de verzoekende partij vrijgesteld op 26.07.2017. Aan de verzoekende partij werd een nieuwe termijn van 26.07.2017 tot 27.08.2017 toegestaan om het grondgebied te verlaten. In weerwil van hetgeen de verzoekende partij tracht voor te houden, zal zij derhalve niet worden overgedragen aan Italië. Zij dient daarentegen wel vrijwillig gevolg te geven aan de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten dd. 20.07.2017 en dient het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen tenzij men beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Er kan derhalve niet worden ingezien welk belang de verzoekende partij heeft bij het uiten van onderhavige kritiek.

Louter ondergeschikt, en in de veronderstelling dat de verzoekende partij toch zou worden overgedragen naar Italië, laat verweerder nog het volgende gelden.

In zoverre de kritiek van de verzoekende partij betrekking heeft op de richtlijn 2008/115/EG, laat verweerder gelden dat deze richtlijn geen directe werking heeft.

Immers, de bepalingen van deze richtlijn werden omgezet naar Belgisch recht door middel van de Wet van 19.01.2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de Wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wetgeving met betrekking tot de opvang van asielzoekers (beide in werking getreden op 27.02.2012).

Verzoekende partij toont niet aan welk artikel van de Richtlijn niet of foutief zou zijn omgezet in het nationaal recht, zodat zij zich niet meer op de directe werking van de bepalingen van deze richtlijn kan beroepen.

Los van de vraag naar de directe werking van deze bepalingen, merkt de verweerder nog op dat de kritiek van de verzoekende partij ook niet kan worden aangenomen.

Verweerder benadrukt dat de verzoekende partij niet ontkent dat de Dublin III verordening op hen werd toegepast. Zij ontkent evenmin dat zij gevolg heeft gegeven aan de bij de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten dd. 05.05.2017 gestelde termijn van 10 dagen om het grondgebied te verlaten.

Terwijl net de doelstelling van de Dublin III verordening erin bestaat dat, wanneer blijkt dat een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, de asielzoeker ook effectief wordt overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat en dit binnen een zekere termijn. De verplichting om het Belgische grondgebied te verlaten en zich te begeven naar de bevoegde lidstaat voor de behandeling van de asielaanvraag ligt aldus besloten in de beslissing waarbij wordt vastgesteld dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag. Indien men de lidstaat die niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag de mogelijkheid zou ontzeggen om een effectieve overdracht te organiseren, dan gaat men voorbij aan de bedoeling van de Uniewetgever.

Zie in die zin:

“De Raad wijst ook op het gestelde in artikel 51/5, §3, tweede lid van de vreemdelingenwet dat stelt: “Wanneer de asielzoeker aan de verantwoordelijke Staat overgedragen dient te worden, kan de Minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk weigeren en hem gelasten zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze Staat aan te melden.” Op 22 december 2016 heeft de verwerende partij geoordeeld dat Italië verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekende partijen en dat bijgevolg hen het verblijf in België wordt geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten. Meer specifiek wordt gesteld: “De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15 .12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse autoriteiten.”

Verzoekende partijen hebben hier binnen de gestelde termijn evenwel geen gevolg aan gegeven. De Raad benadrukt dat de doelstelling van de Dublin III-verordening erin bestaat dat, wanneer blijkt dat een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, de asielzoeker ook effectief wordt overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat en dit binnen een zekere termijn. De verplichting om het Belgische grondgebied te verlaten en zich te begeven naar de bevoegde lidstaat voor de behandeling van de asielaanvraag ligt aldus besloten in de beslissing waarbij wordt vastgesteld dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag. Indien men de lidstaat die niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag de mogelijkheid zou ontzeggen om een effectieve overdracht te organiseren, dan gaat men voorbij aan de bedoeling van de Uniewetgever. De Raad wijst ook op artikel 7 van Verordening (EG) Nr. 1560/2003 van 2 september 2003 houdende uitvoeringsbepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend waaruit blijkt dat een overdracht niet alleen op initiatief van de asielzoeker kan plaatsvinden maar ook op gedwongen wijze. Verzoekende partijen kunnen dan op het eerste zicht ook niet gevolgd worden dat ten aanzien van hen thans geen bevel om het grondgebied te verlaten mag gegeven worden op grond van de in de bestreden beslissingen opgenomen wettelijke bepalingen ten einde de overdracht te organiseren wanneer blijkt dat zij geen gevolg hebben gegeven aan voormeld bevel om zich te begeven naar de bevoegde lidstaat voor de behandeling van hun asielaanvraag.

Waar verzoekende partijen voorhouden dat in een considerans van de richtlijn 2008/115/EG wordt vermeld dat iemand die een asielaanvraag indient niet mag worden beschouwd als een persoon die illegaal in het Rijk verblijft en het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) hiernaar verwees in een arrest, moet worden gesteld dat het de Raad niet toekomt bestuurlijke beslissingen te toetsen aan consideransen van richtlijnen die reeds werden omgezet. Bovendien blijkt uit het citaat dat verzoekende partijen in het verzoekschrift dienaangaande opnemen dat een derdelander in de lidstaat waar hij asiel indient niet mag beschouwd worden als illegaal verblijvende op het grondgebied van die lidstaat tot zolang er geen afwijzende beslissing is genomen. Verzoekende partijen hebben echter geen asielaanvraag meer hangende bij de Belgische autoriteiten nu gebleken is dat België niet verantwoordelijk is voor de asielaanvraag. De Raad wijst in dat kader ook op artikel 33 van de herschikte Procedurerichtlijn (2013/32/EU van 26 juni 2013) dat stelt dat: “Niet-ontvankelijke verzoeken 1. Naast de gevallen waarin een verzoek niet in behandeling wordt genomen overeenkomstig

Verordening (EU) nr. 604/2013, zijn de lidstaten niet verplicht te onderzoeken of de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming overeenkomstig Richtlijn 2011/95/EU, indien een verzoek krachtens dit artikel niet-ontvankelijk wordt geacht.” (R.v.V. nr. nr. 185 693 van 20 april 2017)

De kritiek van de verzoekende partij is aldus weinig ernstig.

De verweerder stelt tot slot vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekende partij nochtans voorgehouden schending van artikel 3, 6 en 13 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan de verzoekende partij een beslissing houdende inreisverbod diende te worden betekend.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting, het vertrouwensbeginsel en het redelijkheidsbeginsel waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert.

Het eerste en enige middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.3. Verzoeker voert in essentie aan dat het bestreden inreisverbod niet had mogen worden opgelegd omdat de Terugkeerrichtlijn in casu niet van toepassing is, gelet op het feit dat toepassing werd gemaakt van de Dublin III-verordening.

2.4. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)”.

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn).

Op het ogenblik dat ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering werd genomen en het thans bestreden inreisverbod dat ermee gepaard ging, maakte hij nog steeds het voorwerp uit van een beslissing tot overdracht aan Italië met toepassing van de Dublin III-verordening.

De verwerende partij wijst er dan wel op dat verzoeker op 8 juni 2017 verklaarde vrijwillig te willen terugkeren naar zijn land van herkomst, maar uit niets blijkt dat de verwerende partij zelf van oordeel is geweest dat dit van enige invloed is geweest op de afwikkeling van het door hem ingediende verzoek om internationale bescherming en de daaruit voortvloeiende Dublinprocedure en de geplande overdracht naar Italië. In tegendeel, het op 20 juli 2017 genomen bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering waarmee het thans bestreden inreisverbod gepaard ging, stelde ook duidelijk en in eerste instantie de overname aan Italië voorop (“...is het noodzakelijk hem ter

beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde de overname te vragen aan Italië....”). Feiten die zich daarna zouden hebben gemanifesteerd doen daaraan geen afbreuk.

Overigens, toen de Raad bij beschikking van 17 oktober 2017 vaststelde dat de Belgische asielinstanties inmiddels –vanaf 26 september 2017- bevoegd waren geworden voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming omwille van het verstrijken van de overdrachtstermijn voorzien in de Dublin III-verordening- heeft de verwerende partij zich daar niet tegen verzet.

In het geval van een overdracht naar een lidstaat die valt onder het toepassingsgebied van de Dublin III-verordening is het toepassingsgebied van de Terugkeerrichtlijn uitgesloten (Zie Terugkeerhandboek van de Europese Commissie p. 27; RvV verenigde kamers 8 maart 2018, nr. 200 933; RvV verenigde kamers 9 maart 2018, nrs. 200 976 en 200 977). Derhalve kon de verwerende partij geen inreisverbod opleggen.

2.4. Het middel is in de besproken mate gegrond: aan verzoeker kon geen inreisverbod worden opgelegd in toepassing van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, bepaling die een omzetting is van de Terugkeerrichtlijn. De argumenten van de verwerende partij doen daaraan geen afbreuk.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 juli 2017 tot het opleggen van een inreisverbod wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend negentien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS